

Φεστιβάλ Ιχθύων

Λονδίνο, 14 Μαρτίου 2025

Mayte Gómez

Καλησπέρα σε όλους. Καλώς ήρθατε σε αυτή τη συγκέντρωση – όσοι βρίσκεστε εδώ στη βιβλιοθήκη, στην έδρα του Lucis Trust στο Λονδίνο και όλοι εσείς στο Zoom, οι οποίοι έχετε συνδεθεί από τόσες πολλές διαφορετικές χώρες. Απόψε, προσερχόμαστε όλοι μαζί σε αφιερωμένη υπηρεσία για να τιμήσουμε το Φεστιβάλ της Πανσελήνου. Αυτή είναι η μηνιαία περίοδος, κατά την οποία τόσο η Σελήνη όσο και η Γη βρίσκονται σε πλήρη ευθυγράμμιση με τον Ήλιο και έτσι δέχονται περισσότερο ανακλώμενο φως από οποιαδήποτε άλλη στιγμή. Λέγεται, ως ένδειξη συμβολισμού ότι κατά τη λήψη αυτής της εισροής ενέργειας και ακτινοβολίας, ο Πλανητικός μας Λόγος βιώνει τον πλέον έντονο διαλογισμό του, με αποτέλεσμα την εισροή ενέργειας τόσο υποκειμενικά όσο και αντικειμενικά. Υπό αυτή την έννοια, οι διαλογισμοί μας έχουν τη δυνατότητα να συνεισφέρουν σε αυτή την επίτευξη.

Αυτό μας δίνει την ευκαιρία να εισέλθουμε στον πλέον έντονο διαλογισμό μας, μαζί με χιλιάδες ανθρώπους που κάνουν το ίδιο παντού στον κόσμο με τόσο πολλούς διαφορετικούς τρόπους. Επιχειρούμε να γίνουμε Ένα με αυτούς και αναπνέοντας μαζί τους, ως ένας ενιαίος, συνεκτικός και δεκτικός φορέας, να επικαλεστούμε τις ενέργειες που είναι προσιτές σε εμάς, έτσι ώστε, σε υπηρεσία όλης της ανθρωπότητας, να μπορέσουμε να φέρουμε σε καταστάλαξη αυτές τις ενέργειες και να τις αγκυροβολήσουμε σε εξωτερική εκδήλωση. Οι στοχασμοί και ο διαλογισμός μας απόψε πραγματοποιούνται καθώς κλείνει η περίοδος της προετοιμασίας και ενδοσκόπησης, πριν από τον ακριβή χρόνο της Πανσελήνου, η οποία είναι μόλις σε δώδεκα ώρες.

Σε αυτή τη νοητή πορεία του Ήλιου στους ουρανούς που ονομάζουμε Ζωδιακό Κύκλο, τον μήνα αυτό ο Ήλιος διέρχεται από το ζώδιο των Ιχθύων. Για όσους κινούνται δεξιόστροφα γύρω από τον τροχό του ζωδιακού κύκλου, οι Ιχθείς αντιπροσωπεύουν τον «ωκεανό» όπου ο άνθρωπος είναι «ιχθύς», «ελεγχόμενος από τους νόμους της ουσίας ή της υλικής ύπαρξης».¹ Εξ ου και το σύμβολο των ιχθύων που συνδέονται μεταξύ τους, το οποίο δείχνει την αιχμαλωσία της ψυχής στη μορφή.

Όταν αρχίζουμε να απελευθερωνόμαστε από τα δεσμά της πλάνης και της παραμόρφωσης, αντιστρέφουμε τον τροχό και ξεκινάμε μια μακρά διαδρομή δια μέσου των ζωδίων προς την αντίθετη κατεύθυνση, γνωστή ως «η Ατραπός της Επιστροφής» ή «η Ατραπός της Πραγματικότητας», όπου προσπαθούμε να λειτουργήσουμε μέσα στην ύλη ως συνειδητές Ψυχές και να φέρουμε όλο και περισσότερο Φως στην καθημερινή μας ύπαρξη.

Σε αυτή την ατραπό της επιστροφής, οι Ιχθείς είναι το τελευταίο ζώδιο. Συμβολίζει τη διάνυση της ατραπού και την επίτευξη του στόχου.² Αντιπροσωπεύει τη θριαμβευτική ανάδυση του μαθητή, ο οποίος, ύστερα από πολλές δύσκολες εμπειρίες που χρησιμοποιήθηκαν με νοημοσύνη ως εφελθία για τη διεύρυνση της συνείδησης, μπόρεσε να επιτύχει την απελευθέρωση από όλες τις επιδράσεις που κρατούσαν την

Ψυχή αιχμάλωτη στη μορφή· μετουσίωσε τη χωριστική επιθυμία, ασπαζόμενος τη θυσία· μπόρεσε να αποσυνδεθεί από την ιδιοτελή βούληση της προσωπικότητας και να συγχωνεύσει την Ψυχή με τη μορφή. Ο μαθητής είναι τώρα σε θέση να διατηρεί την εστίαση, την πρόθεση και την ενέργεια, ενεργώντας ως «ακτινοβόλο σημείο δύναμης».³

Έτσι, από τους Ιχθείς αναδύεται αυτό που είναι γνωστό ως «τελειοποιημένη ατομική ψυχή», ένα ανθρώπινο ον ψυχικά εμποτισμένο, ένας μικρόκοσμος στον οποίο έχουμε την εκδήλωση του Ενσαρκωμένου Χριστού. Το σύμβολο των δύο ιχθύων αντιπροσωπεύει τώρα την τέλεια αρμονία μεταξύ Πνεύματος και ύλης. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι Ιχθείς συνδέονται με τις ιδέες της Σωτηρίας, του Θανάτου και της Ανάστασης.

Επειδή αυτή η τελειοποιημένη ατομική Ψυχή ευθυγραμμίζεται με τη Θεία Θέληση, γίνεται δημιουργική με την ανώτατη δυνατή έννοια. Ο μαθητής είναι τώρα ένας παγκόσμιος εργάτης με πνευματική ευθύνη, ένα παγκόσμιο σωτήρας με οικουμενική αποστολή, κάποιος του οποίου η επίδραση θα είναι πλανητική. Η θέληση του Μαθητή είναι η θέληση για σωτηρία. Γι' αυτό και ο βασικός τόνος έρχεται από την Ψυχή: *Εγκαταλείπω τον οίκο του Πατρός και γυρίζοντας πίσω, σώζω.*

Σύντομη παύση (λίγα δευτερόλεπτα)

Ας σταθούμε λίγες στιγμές για να αναλογιστούμε τη δυνατότητα αυτής της θριαμβευτικής ανάδυσσης στο τέλος της ατραπού και ας νιώσουμε τη ζωντάνια αυτής της θέλησης για υπηρεσία, της θέλησης για σωτηρία.

ΠΑΥΣΗ

Και τώρα ας ενώσουμε τις καρδιές μας απαγγέλλοντας το Μάντραμ της Ενοποίησης, με το οποίο δηλώνουμε την Ενότητά μας με ολόκληρη την ανθρωπότητα και το πώς επιδιώκουμε να ανταποκριθούμε, ως ένα σώμα, στο Θείο Σχέδιο.

Θα εκφωνήσουμε την τροποποιημένη εκδοχή, την οποία έχετε ως φυλλάδιο ή στις οθόνες σας.

Οι ψυχές των ανθρώπων είναι ένα και εγώ είμαι ένα με αυτούς.

Ζητώ να αγαπώ, όχι να μισώ.

Ζητώ να υπηρετώ και όχι να απαιτώ οφειλόμενη υπηρεσία.

Ζητώ να θεραπεύω και όχι να βλάπτω.

Είθε ο πόνος να φέρει τη δέουσα ανταμοιβή φωτός και αγάπης.

Είθε η ψυχή να ελέγχει την εξωτερική μορφή και τη ζωή και όλα τα γεγονότα.

Και να φέρει στο φως την αγάπη που υπόκειται στα συμβάντα του χρόνου.

Ας έλθει το όραμα και η ενόραση.

Ας αποκαλυφθεί το μέλλον.

Ας εκδηλωθεί η εσωτερική ενότητα και ας παρέλθουν οι εξωτερικές διαιρέσεις.

Ας επικρατήσει η αγάπη.

Όλοι οι άνθρωποι ας αγαπούν.

ΠΑΥΣΗ

Υπάρχουν δύο ιστορίες που μας βοηθούν να κατανοήσουμε τη διαδρομή προς μία τελειοποιημένη ατομική Ψυχή, έτοιμη να λειτουργήσει ως παγκόσμιος υπηρέτης με πλανητική ευθύνη. Η μία είναι η ιστορία του Ηρακλή και οι δώδεκα άθλοι που έπρεπε να εκτελέσει στην ατραπό της επιστροφής. Η άλλη είναι η βιβλική ιστορία του προφήτη Ιωνά και η οδύσειά του στις αγριεμένες θάλασσες.

Ο Ηρακλής ξεκινά την πορεία του στην Ατραπό της Επιστροφής διχασμένος, από τη μια, ανταποκρινόμενος σε ένα ανώτερο κάλεσμα και, από την άλλη, αντιδρώντας στις δικές του παρορμήσεις. Κάνει λάθη, καθώς συχνά δεν είναι ξεκάθαρος σχετικά με τον ανώτερο στόχο. Ζώδιο μετά το ζώδιο, πρέπει να μάθει να κυριαρχεί στην επιθυμία του και να τη μετουσιώνει σε έφεση, να υποτάσσει την προσωπικότητά του στις εντολές της Ψυχής, να απελευθερώνεται από την πλάνη και να βρίσκει ισορροπία μεταξύ των αντιθέτων. Και κυρίως, πρέπει να μάθει να γλείφει τις πληγές του και να προχωράει μπροστά, ή, χρησιμοποιώντας τα λόγια ενός γνωστού μάντρα, «να ξεχνάει όσα είναι περασμένα» και «να μοχθεί προς τις ανώτερες πνευματικές του δυνατότητες». Αυτό το πραγματοποιεί μέχρι να επιτύχει τον εξαγνισμό του μηχανισμού του και να είναι σε θέση να εκδηλώσει τη Θέληση της Ψυχής. Τότε, στους Ιχθείς, αναδύεται θριαμβευτής ως ο Υιός του Θεού, ο Χριστός ενσαρκωμένος, ο παγκόσμιος σωτήρας. Όπως αντιλαμβανόμαστε αυτό που αντιπροσωπεύει για εμάς ο Ηρακλής, η «τελειοποιημένη Ψυχή» είναι το τελικό αποτέλεσμα μιας διαδικασίας μετασχηματισμού, μιας εσωτερικής διαδρομής μέσα από στρεβλώσεις και λάθη, στην οποία η λύτρωση επιτυγχάνεται ως αποτέλεσμα της μάθησης από την εμπειρία. Πρόκειται για μια *διαδικασία*.

Ο Ιωνάς κλήθηκε από τον Θεό να μεταβεί για να κηρύξει στην φημισμένη πόλη της Νινευή προκειμένου να τη σώσει από την πτώση στην «ανομία», όπως λέει η Βίβλος. Όμως η αρχική αντίδραση του Ιωνά ήταν να αποφύγει το κάλεσμα και γι' αυτό κινήθηκε προς την αντίθετη κατεύθυνση, προς την πόλη Ταρσίς, επιβιβαζόμενος τελικά σε ένα πλοίο από το λιμάνι της Ιόππης (Γιάφα). Λίγο μετά τον απόπλου, το πλοίο έπεσε σε μια καταιγίδα τόσο σφοδρή που απείλησε τη ζωή των ανθρώπων που επέβαιναν σε αυτό όσο και την αντοχή του ίδιου του πλοίου. Αναγνωρίζοντας την ευθύνη του για την καταιγίδα, ο Ιωνάς ζήτησε από το πλήρωμα να τον ρίξουν στη θάλασσα, ώστε να κοπάσει η καταιγίδα. Και όταν ο Ιωνάς ρίχτηκε στα κύματα, τον κατάπιε ένα μεγάλο θαλάσσιο κήτος, στην κοιλιά του οποίου πέρασε τρεις μέρες και τρεις νύχτες. Στο σκοτάδι της κοιλιάς αυτού του πλάσματος, μέσα στην αγωνία του, ο Ιωνάς εξέφρασε μια ειλικρινή προσευχή μετάνοιας, αναγνωρίζοντας ότι η Σωτηρία μπορούσε να έρθει μόνο εάν ευθυγραμμίζοταν με το θέλημα του Θεού. Μετά από αυτή την αναγνώριση, το θαλάσσιο πλάσμα τον εξέμεσε στην ξηρά. Μια όψη αυτού που αντιπροσωπεύει για εμάς η ιστορία του Ιωνά είναι ότι η τελειότητα επιτυγχάνεται βιώνοντας όλες τις συνέπειες από την έλλειψη ευθυγράμμισης με το Ανώτερο Θέλημα και πώς από τα βάθη αυτής της εμπειρίας πρέπει να βρούμε την ώθηση για ευθυγράμμιση.

«Έσεσθε ουν υμείς τέλειοι ὡσπερ ὁ πατήρ υμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειος ἐστίν», εἶπε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος.⁴ Η ελληνική λέξη που χρησιμοποιείται στην Καινή Διαθήκη και στα αγγλικά έχει μεταφραστεί ως «perfect» είναι η λέξη «τέλειος», η οποία σημαίνει ότι κάτι «έχει ολοκληρωθεί», είναι «πλήρως ολοκληρωμένο και απόλυτα αναπτυγμένο»⁵ και ότι έχει «εκπληρώσει τον σκοπό του ή έχει επιτύχει τον στόχο για τον οποίο δημιουργήθηκε».⁶ Αυτή είναι μια προτροπή ώστε να κατανοήσουμε την «τελειότητα», που δεν επέρχεται ως απόρροια της τήρησης και υιοθέτησης κάποιου συνόλου ανθρώπινων κανόνων, έστω και αν αυτοί έχουν δοθεί από τους πρεσβύτερους, από τις οικογένειές μας, τα εκπαιδευτικά μας συστήματα, τις εκκλησίες μας ή από οποιαδήποτε άλλη ανθρώπινη ομάδα ή θεσμό ευπρόσβλητο σε ασυναίσθητες γοητείες και διαστρεβλώσεις. Η προτροπή είναι να κατανοήσουμε την «Τελειότητα» ως εάν έχουμε επιτύχει τον Σκοπό για τον οποίο δημιουργηθήκαμε – τον οποίο μπορούμε να αντιλη-

φθούμε σαν να αποτελούμε μια τέλεια ενσάρκωση των ποιοτήτων της Ψυχής μας, ή σαν να είμαστε μια συνθετική έκφραση Πνεύματος σε ύλη.

Οι ιστορίες του Ηρακλή και του Ιωνά μάς παρουσιάζονται με βαθιά συμβολική μορφή και μέσα από άκρως παραστατικά γεγονότα. Ο πρώτος απεικονίζεται στην ελληνική και ρωμαϊκή μυθολογία ως ημίθεος με υπεράνθρωπες δυνάμεις, κάποιος με αφάνταστη ρώμη και γενναιότητα. Ο άλλος χαρακτηρίζεται ως προφήτης τόσο στον Ιουδαϊσμό όσο και στον Χριστιανισμό και η ιστορία του θεωρείται από ορισμένους ως προάγγελος της ενσάρκωσης του Χριστού, του θανάτου και της ανάστασής Του. Ωστόσο, ο καθένας από αυτούς, ανεξάρτητα από το πόσο μεγαλειώδης είναι η ζωή τους, αναφέρεται στις δικές μας δυνατότητες και στις δυνάμεις που βρίσκονται λανθάνουσες στις δικές μας Ψυχές, ενώ επιχειρούν αυτό το ταξίδι δια μέσου της μορφής.

Ο Ηρακλής αντιπροσωπεύει την αντρείοσύνη, το σθένος, την προσαρμοστικότητα και αντοχή που χρειάζεται για να συνεχίσει κάποιος την πορεία του χωρίς ποτέ να διανοηθεί να εγκαταλείψει, την αυτοσυγχώρηση, την ταπεινοφροσύνη, την ικανότητα να μαθαίνει από τα λάθη, τη δέσμευση να εκπληρώσει ένα έργο επειδή αυτό πρέπει να γίνει, όσο καιρό και αν χρειαστεί, την υπακοή στον εσωτερικό Διδάσκαλο, την αποφασιστικότητα για επίτευξη του στόχου ... Αυτές δεν είναι οι ποιότητες και οι λειτουργίες ενός ημίθεου ή ενός σούπερ-ήρωα. Όλες τους είναι διαθέσιμες σε εμάς, σε οποιονδήποτε βαθμό, σε οποιαδήποτε μορφή. Θα μπορούσαμε να δούμε τον Ιωνά ως πρότυπο αποκρυφιστικής υπακοής, ευθυγράμμισης με την Ψυχή, ικανό να απελευθερωθεί από τα δεσμά της ενσάρκωσης και της προσωπικότητας, τα οποία αντιπροσωπεύει το σκοτάδι στην κοιλιά του θαλάσσιου κήτους.

Για να κατανοήσουμε τον τρόπο με τον οποίο αυτές οι ιστορίες μιλούν για τις δυνατότητές μας, ίσως μπορούμε να δανειστούμε έναν όρο που χρησιμοποιεί ο Ρομπέρτο Ασατζιόλι – ένας διαπροσωπικός ψυχολόγος και μελετητής της σοφίας. Ο όρος είναι «δι-εστιακό όραμα» – το οποίο, για τον σκοπό μας, αντιπροσωπεύει την ικανότητα να διατηρούμε ως σκεπτικό το ανώτατο μελλοντικό δυναμικό μας, όντας ταυτόχρονα πλήρως προσηλωμένοι στη δράση του παρόντος – του εδώ και τώρα – του ανώτατου επιπέδου των σημερινών μας δυνατοτήτων. Με το ανώτερο όραμα μπορούμε να κοιτάξουμε, να κοιτάξουμε με διαύγεια, να διακρίνουμε και να διατηρήσουμε το ύψιστο δυναμικό μας – να διανύσουμε όσο χρειαστεί την ατραπό της επιστροφής με αποφασιστικότητα, συνειδητότητα και δύναμη, ώστε στο τέλος της, στους Ιχθείς, να αναδυθούμε ως μια τελειοποιημένη ατομική ψυχή, ένας παγκόσμιος σωτήρας ικανός να αναλάβει μια πλανητική ευθύνη. Αυτό συμβολίζεται τόσο ωραία με την άνεση και την συγκέντρωση με την οποία ο Ηρακλής εκτελεί το έργο του στους Ιχθείς και με τη βεβαιότητα, το σθένος και τη δύναμη με την οποία ο Ιωνάς, μόλις τον έβγαλε από μέσα του το θαλάσσιο κήτος, ευθυγραμμίστηκε με τη Θεία Θέληση.

Καθώς συγκρατούμε αυτό το ανώτερο όραμα, με το κατώτερο βλέμμα μας αντιμετωπίζουμε το επόμενο έργο, το επόμενο βήμα, την επόμενη κίνηση... και στο 'εδώ και τώρα' προσπαθούμε να βρούμε όσο το δυνατόν περισσότερη ευκολία και συγκέντρωση διαθέτουμε· αξιοποιούμε οποιαδήποτε κλίμακα βεβαιότητας, αντοχής και δύναμης που μπορούμε να επικαλεστούμε· μετουσιώνουμε τις ψευδαισθήσεις μας, τις στρεβλώσεις μας και τις προσκολλήσεις μας όσο γίνεται και εστιάζουμε στον Σκοπό της ομαδικής μας εργασίας και στις ανάγκες της ανθρωπότητας. Με άλλα λόγια, με το δι-εστιακό μας όραμα, μοχθούμε για την *ύψιστη δυνατή τελειότητα στη συγκεκριμένη παρούσα*

στιγμή. Διότι μέσω της ενσωμάτωσης και της εκδήλωσης της *μέγιστης δυνατής τελειότητας* στο άμεσο καθήκον θα γίνει εφικτό να επιτύχουμε το τελευταίο στάδιο της τελειότητας. Με αυτό τον τρόπο δημιουργούμε τα καθημερινά βήματα που θα μας οδηγήσουν στη θριαμβευτική μας ανάδυση στους Ιχθείς.

Οι Διδασκαλίες μάς υπενθυμίζουν διαρκώς ότι ο μετασχηματισμός και ο εξαγνισμός επιτυγχάνονται σταδιακά μέσα από πολλές ενσάρκώσεις και ότι φτάνουμε στο τέλος της ατραπού «κάνοντας σωστά το επόμενο πράγμα». ⁷ Όποιο κι αν είναι αυτό το επόμενο πράγμα, το κάνουμε «σωστά» όταν το κάνουμε *με την καρδιά και την Ψυχή*, αναγνωρίζοντας και αποδεχόμενοι ταπεινά το στάδιο εξέλιξης στο οποίο βρισκόμαστε, αποταυτιζόμενοι από τους περιορισμούς μας όσο περισσότερο γίνεται, ευθυγραμμιζόμενοι με την Ψυχή όσο πιο συνειδητά μπορούμε και ακτινοβολώντας τις ποιότητές μας όσο πιο όμορφα μπορούμε, κατανοώντας με αγάπη τον τρόπο της δικής μας διαδικασίας και κατανοώντας με αγάπη τους άλλους.

Όλοι μας θα έχουμε στιγμές που θα νιώσουμε τη φωνή της Ψυχής να μας καλεί να πάμε στη Νινευή και η προσωπικότητά μας να θέλει να πάρει το δρόμο προς την Ταρσίς. Όλοι θα βιώσουμε καταιγίδες που θα μας οδηγήσουν σε στιγμές σκότους, που μπορεί να μην είναι στα σπλάχνα κάποιου τερατώδους θαλάσσιου πλάσματος, αλλά ενδεχομένως στη μοναξιά ενός υπνοδωμάτιου, ή σε μια κοιλάδα ή σε ένα παρεκκλήσι. Όλοι θα έχουμε σκοτεινές νύχτες της προσωπικότητας, όπου η ατραπός δεν θα διακρίνεται καθαρά και η ανθρώπινη φύση μας θα υποφέρει. Η ευθυγράμμισή μας με την Ψυχή, την ομαδική Ψυχή, την Ιεραρχία και τη Σαμπάλλα, είναι αυτή που μας επιτρέπει να αντιμετωπίσουμε την καταιγίδα και όταν το σκοτάδι φύγει από πάνω μας θα σταθεί δυνατό να επανευθυγραμμιστούμε ακόμη πιο δυναμικά. Γλείφουμε τις πληγές μας, μαθαίνουμε από τα λάθη μας, εξετάζουμε πού βρισκόμαστε, τι βρίσκεται πίσω μας, τι βρίσκεται μπροστά μας... και κάνουμε το επόμενο βήμα.

Όταν είμαστε σε θέση να διατηρήσουμε αυτό το δι-εστιακό όραμα στην ατομική μας πορεία και επιζητούμε να κάνουμε «το επόμενο πράγμα σωστά», συμβάλλουμε ώστε να μπορέσει ο όμιλος να κάνει το ίδιο. Ο όμιλος, φυσικά, θα προχωρήσει πολύ περισσότερο, καθώς η συνέργεια μεταξύ των ατομικών προσπαθειών δημιουργεί μια νέα οντότητα αυξημένης δυναμικότητας, ικανής να αναλάβει την πλανητική της ευθύνη βήμα προς βήμα. Ίσως θα μπορούσαμε να προσθέσουμε, εδώ, ότι με τη συνεχή αυτή προσπάθεια «να κάνουμε σωστά το επόμενο πράγμα» ως ένα ενιαίο και συνεκτικό όλον και επιδιώκοντας την ανώτερη δυνατή τελειότητα που είναι διαθέσιμη κάθε φορά, ο όμιλος θα αναπτυχθεί σε κατανόηση για τον Σκοπό του και θα έχει περαιτέρω αποκαλύψεις σχετικά με το ποια είναι η συμβολή του στο Σχέδιο.

Καθώς ο Ηρακλής αναδύεται θριαμβευτής στους Ιχθείς, δεν αντιπροσωπεύει μόνο τις δυνατότητες του μεμονωμένου μαθητή και του ενιαίου και συνεκτικού ομίλου. Αντιπροσωπεύει, επιπρόσθετα, τη δυνατότητα της ανθρωπότητας να προχωρήσει προς την ευθύνη της μαθητείας με τη γέννηση της Χριστικής συνείδησης, ώστε μια μέρα να γίνει και αυτή ο Παγκόσμιος Σωτήρας για τα τρία κατώτερα βασίλεια. Με το δι-εστιακό μας όραμα μπορούμε να διατηρούμε αυτές τις ανώτερες δυνατότητες για την ανθρωπότητα, που θα την καταστήσουν εστιακό σημείο Φωτός και Αγάπης και διανεμητή Θείας ενέργειας, ενώ με το κατώτερο βλέμμα μας κατανοούμε τη μακρόχρονη διαδρομή της, τις αποτυχίες και τα λάθη της, το ρυθμό με τον οποίο μπορεί να μετασχηματίζει τη γνώση σε σοφία, τις σκοτεινές της περιόδους, την ικανότητά της να αποδέχεται το Φως

και να καθίσταται δυνατότερη καθώς οι προκλήσεις γίνονται πιο λεπτοφυείς και πιο πολύπλοκες.

Όλοι μας, σε κάθε ένα από αυτά τα επίπεδα – το άτομο, ο όμιλος, η ανθρωπότητα – μπορούμε να λάβουμε το ίδιο μήνυμα στους Ιχθείς: «ό λέγω υμίν εν τη σκοτία, είπατε εν τω φωτί». Ό,τι είναι το καθήκον μας να ειπωθεί στο Φως, θα το έχουμε «εκπονήσει» για τον εαυτό μας «μέσα στη διαμάχη και το άγχος της ίδιας [μας] της ψυχής».⁸

Συγκεντρωνόμαστε απόψε, για να υπενθυμίσουμε στους εαυτούς μας ότι, καθώς διερχόμαστε μέσα από τις θλίψεις, τους αγώνες και τα λάθη μας, διανύουμε μια Ατραπό που μας οδηγεί στην Τελειότητα, ώστε να γίνουμε μια αγνή ενσάρκωση του Πνεύματος στην ύλη. Και, για να υπενθυμίσουμε στους εαυτούς μας, ότι καθώς πλησιάζουμε το επόμενο καθήκον μας, μπορούμε να ενεργήσουμε ΩΣ EAN να ήμασταν μια τέλεια ενσάρκωση της Χριστικής Συνείδησης στο εδώ και τώρα, ΩΣ EAN να ήμασταν ο Ηρακλής που αναδύεται στους Ιχθείς ως παγκόσμιος σωτήρας, ΩΣ EAN να ήμασταν ο Ιωνάς που εξεμέστηκε από το θαλάσσιο τέρας, βλέποντας το Φως και ευθυγραμμιζόμενος με τη Θεία Θέληση.

Η δι-εστιακή μας όραση θα μας επιτρέψει να εκπληρώσουμε το άμεσο καθήκον με την ισχύ της όλης κοσμικής πορείας προς την Τελειότητα.

Μια όμορφη σλόκα της Άγκνι Γιόγκα μας υπενθυμίζει ότι αυτό είναι το Κάλεσμα:

Άνθρωποι θα ρωτήσουν: «Πότε μπορώ να είμαι χρήσιμος;»

Να απαντήσεις: «Από τούτη τη στιγμή ως την αιωνιότητα».

«Πότε πρέπει να προετοιμαστώ για μόχθο;»

«Μη χάνεις ώρα!»

«Και πότε θα 'ρθει το κάλεσμα;»

«Να επαγρυπνείς ακόμα και στον ύπνο σου».

«Πώς να εργαστώ μέχρι αυτή την ώρα;»

«Βελτιώνοντας την ποιότητα του μόχθου».⁹

ΠΑΥΣΗ

Ας προετοιμαστούμε για διαλογισμό, χρησιμοποιώντας τον βασικό τόνο του ζωδίου – *Εγκαταλείπω τον Οίκο του Πατρός και γυρίζοντας πίσω, σώζω.*

¹ *Εσωτερική Αστρολογία*, σ. 107

² *Οι Άθλοι του Ηρακλή*, σ. 199

³ *Εσωτερική Αστρολογία*, σ. 561

⁴ Κατά Ματθαίον 5,48

⁵ <https://www.billmounce.com/greek-dictionary/teleios>

⁶ <https://bibleproject.com/explore/video/vocab-insight-teleios-whole/>

⁷ *Οι Άθλοι του Ηρακλή*, σ. 203

⁸ *Αυτόθι*, σ. 203

⁹ Πρόλογος, *Φύλλα από τον Κήπο του Μορύα II*. Agni Yoga Society